

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **P. P.**

zastoupeného advokátem JUDr. Martinem Macháčem
sídlem náměstí Svobody 702/9, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **policejní prezident**
sídlem Strojnická 935/27, 170 89 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, č. j. PPR-26052-9/ČJ-2024-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce sloužil u Policie České republiky na obvodním oddělení Bojkovice ve Zlínském kraji. Dne 18. 8. 2023 požádal o doplatek služebního příjmu za neuhrazené přestávky při výkonu služby za období od 31. 7. 2020 do 30. 11. 2022. Přestávky podle něj existovaly jen na papíře a on je ve skutečnosti nemohl čerpat. Šlo tak o výkon služby.

2. Jeho žádosti nevyhověl ředitel Krajského ředitelství policie Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 19. 4. 2024, č. j. KRPZ-93949-39/ČJ-2023-1500AP, a odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojil žalobce u Městského soudu v Praze žalobou podanou dne 7. 3. 2025, který ji usnesením ze dne 14. 5. 2025, č. j. 6 Ad 4/2025-54, postoupil Krajskému soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je v rozporu s § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, a § 88 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Žalobce sloužil v hodnosti praporčíka na obvodním oddělení Bojkovice jako velitel hlídky, člen hlídky, nebo v dozorové službě. Faktický výkon služby byl nastaven tak, že žalobce reálně ani přestávky čerpat nemohl. Přestávky musí splnit určité „kvality“ a není správné, pokud během nich musí být reálně připraven zasáhnout do několika minut (viz nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20, nebo rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-580/19, ze dne 9. 3. 2021). Žalobce v té souvislosti odkazuje na své vyjádření ze dne 13. 2. 2024, kde podrobně popsal průběh svých služeb.
4. Žalobce sloužil jako člen jediné hlídky a na obvodním oddělení byl nedostatek personálu. V rámci oddělení sloužila vždy jen jedna hlídka, což plyne z knih služeb a výpovědi svědka npor. Bc. J. H. Zároveň nebylo možné, aby jej někdo během čerpání přestávky zastoupil. Na oddělení dokumentace byl vždy pouze jeden policista, který nemohl dvoučlennou hlídku plnohodnotně zastoupit. V nočních směnách nebyla zastupitelnost možná ani v teoretické rovině. A i když žalobce sloužil v dozorčí službě na služebně, neměl jej kdo zastoupit. Během přestávek musel přijímat oznámení na linku 158 a být k dispozici.
5. Ačkoliv byly žalobci přestávky plánovány v instruktáži, už na první pohled bylo jasné, že přestávky čerpat nemůže. Například dne 4. 1. 2021 byla naplánována silniční kontrola v obci Starý Hrozenkov, a to v čase 15:30-16:00. Od 16:00 měla žalobci začít přestávka, přičemž dané místo je od policejní stanice vzdáleno 17 km. Totéž potvrzuje svědek K. H., podle kterého přestávky nešlo čerpat, protože byly plánovány před jinými akcemi a byli v terénu. Navíc často o přestávkách zpracovávali administrativní záležitosti.
6. S ohledem na 30minutový rozsah přestávky bylo zároveň zcela nemyšlitelné, aby se žalobce stihl převléci ze služební uniformy, protokolárně odevzdat zbraň, přepočítat náboje, předat telekomunikační zařízení. Nemá jinou možnost, než čerpat přestávku ve služebním stejnokroji.
7. I během přestávek byl žalobce k dispozici a měl u sebe telekomunikační zařízení, protože musel být připraven k výjezdu. Žalobce s druhým členem hlídky trávili přestávky plně vyzbrojeni a vystrojeni, přitom se opakovaně stávalo, že museli v průběhu přestávky jet na výjezd (totéž říká svědek K. H.). K takovému narušení přestávek docházelo nejméně jednou týdně. Žalobce dopředu nevěděl, zda bude muset během přestávky vyjet na výjezd. A i kdyby policista nahlásil svou přestávku, přesto mohl být integrovaným operačním střediskem povolán k mimořádným událostem. Přestávky tak musel často trávit v terénu.

8. Skutkový závěr, že žalobce mohl fakticky přestávky čerpat, neodpovídá provedenému dokazování. Žalobce též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, který se přerušitelností služeb zabýval.
9. Žalobce rozporuje svědeckou výpověď prap. Bc. M. K., podle kterého příslušníci mohli trávit přestávku dle svého uvážení. Žalobce by reálně na počátku a na konci přestávky musel opakovat postup, který je prováděn na začátku a konci služby – kontrola zbrojního skladu, kontrola vozidla, seznámení se s výkonem uplynulé služby apod. To samozřejmě nešlo stihnout.

III. Argumentace žalovaného

10. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Systém zastupitelnosti podle něj byl nastaven předvídatelným způsobem a umožňoval žalobci čerpat přestávky. Šlo-li o mimořádnou událost (označenou FHQ) jako třeba střelba ve škole nebo událost typu AMOK, vyslal operační na místo nejbližší hlídku, tedy případně i žalobce čerpajícího přestávku. Tyto události ale byly výjimečné. Při běžném výjezdu operační mohl vyslat běžnou hlídku sousedních oddělení (Slavičín nebo Luhačovice), případně prvosledovou hlídku z Uherského Brodu. Tato zastupitelnost je v případě malého obvodního oddělení dostatečná. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žádné důkazy nad rámec správního spisu žalobce nenavrhoval.
12. Žaloba **není důvodná**.

Právní úprava a judikatura

13. Podle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále též „zákon o služebním poměru“), platí, že:
„Příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny
a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut
b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.“
14. Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru „*přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby*“. Naproti tomu podle odstavce 3 téhož ustanovení „*jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*“
15. Citovaná ustanovení vyložil již pro řadu různých situací Nejvyšší správní soud, přičemž jeho závěry jsou následující.

16. Především je potřeba říci, že i když příslušník ozbrojeného sboru koná službu nepřetržitého charakteru (např. hlídkovou službu), neznamená to ještě samo o sobě, že ji nelze přerušit. Nepřetržitá služba, kterou z nejrůznějších důvodů přerušit nelze (např. operační důstojník, který musí být neustále připraven přijímat oznámení od občanů, a zároveň nemá zajištěno střídání) se musí podřadit pod režim § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Takový příslušník pracuje bez přestávky a služební orgán mu pouze zajistí přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek a proplatí mu celou délku služby. Naproti tomu tam, kde je možné službu přerušit, koná se v režimu § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru. Služební orgán zajistí organizačními, technickými a personálními opatřeními, aby příslušník mohl nejdéle po každých pěti hodinách služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek v zákonem stanovené délce, a dobu přestávek mu neproplácí. Právě ono vytvoření podmínek ze strany služebního orgánu, tedy faktická (strukturální) možnost přestávku čerpat, je pro posouzení věci klíčová, nikoliv to, zda tak příslušník v jednotlivých případech skutečně činil, či nikoliv. Konkrétní případy přerušení či nevyčerpání přestávky mohou posloužit nanejvýš jako indicie svědčící o tom, že systém nebyl dobře nastaven nebo že přijatá opatření selhávala (srov. shrnující rozsudek ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval případ policisty sloužícího v integrovaném operačním středisku v Hradci Králové).
17. Nejvyšší správní soud dále vyložil, co se rozumí „přestávkou“. Vnímá ji jako *„zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí“*. S ohledem na specifika výkonu služby u Policie ČR však nelze tuto definici vnímat absolutně. Policista totiž musí být i během přestávky připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně mu může být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ (srov. bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, který řešil výkon výjezdní hlídkové služby policistou dopravního inspektorátu v Jeseníku).
18. S ohledem na „zakročovací“ povinnost (kterou mají v různých podobách stanovenu i příslušníci jiných bezpečnostních sborů) nebrání podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo na pracovišti (např. ve věznici) či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací (např. útěk vězně), a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač. Za přestávku však nelze považovat *„situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává“* (srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, který se týkal příslušníků Vězeňské služby ČR vykonávajících strážní službu ve věznici v Plzni).
19. Lze tedy shrnout, že přestávka splňuje zákonné nároky pouze tehdy, pokud během ní musí být příslušník bezpečnostního sboru připraven plnit jen mimořádné úkoly, jež nastávají zcela výjimečně a naprosto nepředvídatelně a jež by aktivovaly jeho „zakročovací“ povinnost (u policie by typicky šlo o zásah proti aktivnímu střelci). Jestliže naopak musí příslušník počítat během údajné přestávky i s plněním běžných služebních úkolů, pak se o skutečné přerušení služby nejedná a režim § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru tu nelze uplatnit. Takové trávení doby určené k odpočinku by totiž daného příslušníka mohlo

stavět do stavu trvalé ostražitosti, jenž není s přestávkou ve službě slučitelný (srov. bod 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, který věcně navazuje na výše citovaný rozsudek č. j. 9 As 40/2020-78, týkající se příslušníků Vězeňské služby ČR).

20. Z tohoto pohledu je pak zcela nepodstatné, zda k přerušení přestávky kvůli plnění běžných služebních úkolů ve skutečnosti docházelo a zda se tak dělo často, nebo naopak zřídka. I na malém obvodním oddělení s nízkým nápadem činnosti musí být během přestávek nějakým způsobem zajištěna zastupitelnost policistů konajících nepřetržitou službu, pokud má být jejich služba podřazena pod režim § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nelze-li zastupitelnost organizačně zajistit, musí se policistovi proplácet celá doba služby (srov. argumentaci žalovaného v bodech 7-8 a odpověď Nejvyššího správního soudu na ni v bodech 23-24 výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 257/2018-44).
21. Pro nynější věc je dále důležité, že organizační, technická a personální opatření, jimiž má být zajištěno, že příslušníci ozbrojeného sboru budou moci trávit přestávku způsobem, který bude odpovídat výše vymezeným požadavkům, musí být zavedena jak formálně, tak i fakticky. Systém zastupování tedy musí být předem popsán, a to srozumitelně, jasně a konkrétně a musí být předvídatelný. Nelze jej v žádném případě nahradit tím, že se konkrétní případy přerušení naplánované přestávky vždy jen *ad hoc* proplatí jako služba přesčas (srov. body 24, 25 a 28 výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 257/2018-44). Na druhou stranu, samotné nastavení jasných a předvídatelných pravidel nestačí, jestliže kvůli pracovnímu prostředí nebo vytíženosti příslušníků vyplývající z personálního podstavu tento systém fakticky nefunguje a prokáže se, že v praxi nemohli příslušníci naplánované přestávky čerpat (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, který se týkal policistů sloužících na integrovaném operačním středisku v Jihlavě).
22. To, že pravidla nemusí být nutně v písemné formě, vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2023, č. j. 30 Ad 15/2021-83. V bodě 40 citovaného rozsudku zdejší soud dospěl k závěru, že pravidla pro čerpání přestávek a zastupování policistů během nich nemusí mít pouze písemnou podobu. Ústní a méně formální pravidla, zejména na menších obvodních odděleních, jsou přípustná – nadřízený je nicméně musí svým podřízeným předat, aby oni sami o těchto pravidlech věděli.
23. Protože se žalobce v žalobě zmiňuje o posunování přestávek ve službě, považuje soud za důležité též odkázat na další své rozhodnutí (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2024, č. j. 30 Ad 2/2023-67). Zdejší soud se v něm zabýval přestávkami a nárokem příslušníkem integrovaného operačního střediska, který si mimo jiné stěžoval i na to, že mu byly plánované přestávky posouvány. Krajský soud v bodě 41 citovaného rozsudku vysvětlil, že k odložení přestávky může ve službě docházet a nejde o nic nezákonného – žádost příslušníka v takovém případě nutná není. Neplatí to samozřejmě pro případy, kdy by odklad nástupu na přestávku vedl k překročení maximálně přípustné doby nepřetržitého výkonu služby, jež činí podle zákona 5 hodin.
24. Pokud jde o důkazní břemeno, to leží primárně na služebním orgánu. Jestliže příslušník bezpečnostního sboru (byť i vcelku obecně) tvrdí, že neměl možnost čerpat během služby přestávky, musí služební orgán v první řadě zjistit a prokázat, zda k tomu měl příslušník vytvořeny ze strany nadřízených potřebné podmínky. Teprve v případě, že se formální přijetí potřebných opatření prokáže, tedy důkazy svědčící o jejich existenci nevykazují

rozpory a nevzbuzují důvodné pochybnosti, je řada na příslušníkovi, který proplacení přestávek požaduje, aby prokázal, že v praxi se tato opatření ve skutečnosti neuplatňovala nebo že kvůli objektivním překážkám nefungovala (srov. body 41-46 výše citovaného rozsudku č. j. 9 As 89/2021-65). K tomu je možno ještě ve stručnosti dodat, že žádost příslušníka bezpečnostního sboru o proplacení přestávek nediskvalifikuje ani to, že se během své služby přestávek na jídlo a oddech sám aktivně nedomáhal a na nefunkčnost nastaveného systému nijak neupozorňoval (srov. body 23-25 výše citovaného rozsudku č. j. 8 As 160/2018-42).

25. Krajský soud shrnuje, že § 60 zákona o služebním poměru rozlišuje dva režimy výkonu služby. První počítá s přestávkou ve službě na jídlo a na odpočinek, za niž nenáleží žádný služební příjem (§ 60 odst. 1 zákona o služebním poměru). Naopak druhý pracuje jen s přiměřenou dobou na jídlo a odpočinek, neboť výkon služby v tomto režimu nelze přerušit, a tedy doba na oddech se proplácí (§ 60 odst. 3 zákona o služebním poměru). Formální označení služby jako přerušitelné, nebo naopak nepřetržité není rozhodující. Odlišení obou režimů závisí jednak na charakteru služby, jednak na objektivních podmínkách na pracovišti. Tataž služba tak může být na jednom pracovišti vyhodnocena jako přerušitelná, jinde jako nepřerušitelná (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, č. 3925/2019 Sb. NSS, bod 13).

Skutková zjištění

26. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
27. Prvostupňový orgán vyslechl několik osob, jejichž výpovědi měly přiblížit poměry na obvodním oddělení policie (OOP) Bojkovice.
28. V řízení vypovídal dne 20. 10. 2023 sám žalobce (na č. l. 15 správního spisu). Uvedl, že zastupitelnost na OOP Bojkovice reálně nefungovala, protože sloužila jen jedna hlídka. Policista z oddělení dokumentace byl jen jeden a nemohl hlídku zastoupit. Žalobce si jídlo nosil z domu a v 90 % případů si jej nestíhal sníst. Během přestávek většinou zůstával na oddělení sám a musel případně přijímat hovory nebo reagovat na zvonění, pokud nějaký občan přišel na službu. Během přestávek byl stále na příjmu, protože operační středisko vidí hlídky s pomocí GPS a k místu vysílalo vždy tu nejbližší. Vzhledem k dojezdovým vzdálenostem je pro operační středisko výhodnější vyrušit hlídku čerpající přestávku, než povolávat hlídku z jiného obvodu. Vzájemná spolupráce a zastupitelnost mezi OOP je, ale je značně problematická a v praxi se vůbec neuplatňuje. Jako svědky této praxe označil žalobce R. A. a K. H. Co se teoretického předání komunikačních prostředků týče, tak je žalobce často neměl ani komu předat, protože vedoucí oddělení a policista z oddělení dokumentace byli spolu na obědě v době, kdy měl žalobce čerpat přestávku. Do informačního systému žalobce nezapisoval to, zda přestávka reálně byla či nebyla čerpána. Prostě proto, že to byla další administrativní zátěž.
29. Bývalý policista na OOP Bojkovice pan K. H. (na č. l. 34 správního spisu) tam pracoval mezi roky 2009-2021. Přestávky měl plánovány v instruktaži a několikrát se stalo, že musel opustit přestávku a jet na výjezd. Službu nebylo možné někomu předat. Přestávky trávil různě, třeba v restauraci nebo v autě. Druhé přestávky většinou trávil v terénu, během té

první se snažil najíst. Často ale na jídlo neměl ani 30 minut. Někdy byla v instruktaži naplánována přestávka tak, že před jejím čerpáním přestávky byl svědek na druhé straně města a nemělo smysl jezdit na služebnu. A docházelo k situacím, kdy přestávku nešlo vůbec čerpat. K narušování přestávek podle svědka docházelo každý týden. Systém zastupitelnosti nebyl a v noci už vůbec zastupitelnost nebyla. Na otázku, zda mohl někoho požádat o převzetí služby během jeho přestávky uvedl, že nežádal, protože taková možnost nebyla a tímto způsobem to zkrátka nefungovalo. Teoreticky bylo možné, aby vysílačku během přestávky převzal jiný policista, nicméně v praxi se tak vůbec nedělo. Pokud během přestávky přišel požadavek na výjezd, svědek neřešil, že momentálně čerpá přestávku a vyjel. Taková praxe na malém oddělení byla už od žalobcova nástupu a nikdy to neřešil, nicméně s ohledem na množství policistů, kteří obdobné situace řešili, rozhodl se i on požádat o proplacení přestávek. Zároveň svědek uvedl, že volajícího nadřízeného či operačního důstojníka (kteří jej volali k výjezdu) nikdy neupozornil, že čerpá přestávku. Pro svědka byla prvořadá služba. Závažnost výjezdu hodnotil buď operační důstojník, nebo dozorčí (což může být na některých odděleních i samostatná funkce, na obvodním oddělení v Bojkovicích však šlo o člena hlídky, který odpovídá za výkon hlídkové služby a za vozidlo, má u sebe mobilní telefon a zpracovává případy a oznámení). Svědek doplnil, že přestávky nevnímal jako čas určený k odpočinku, ale jako součást služby. Též dodal, že předávání služeb jiným kolegům během přestávky bylo komplikované, např. sloužil na oddělení jeden zpracovatel, který toto odmítal.

30. Dále vypovídal npor. Bc. J. H. (na č. l. 17 správního spisu), který působí jako vedoucí OOP Bojkovice. Uvedl, že žalobce nebyl v čerpání přestávek nijak omezen, mohl je trávit kdekoliv, ale typicky je trávil na služebně. Standardně na oddělení sloužila jedna hlídka a ta měla přestávku naplánovanou v instruktaži. Zastupitelnost řešil operační důstojník, který mohl namísto hlídky čerpající přestávku povolat druhou hlídku z OOP Uherský Brod, případně též z OOP Slavičín nebo Luhačovice. Případně je mohl zastoupit dokumentarista, anebo mohli přestávku čerpat později. Policisté u sebe běžně měli mobilní platformu a vysílačku, byli na příjmu i během čerpání přestávek. Mohli však případně toto vybavení odevzdat na čas přestávky policistovi z oddělení dokumentace. Policisté ani nemuseli být během přestávky ustrojeni v uniformě, nicméně podle svědka se žádný z policistů na přestávku nepřevlékal. K tomu, že by žalobce nemohl přestávku vyčerpat, docházelo zcela výjimečně a takové situace se evidovaly v systému. Žalobce byl seznámen s pokynem, aby nevyčerpané přestávky evidoval v informačním systému. S ohledem na povahu žalobcovy služby tento mohl přestávky čerpat, nešlo o službu nepřerušitelnou a ve výjimečných situacích si přestávku posunul sám. Zároveň svědek uvedl, že si nepamatuje na případ, kdy by musel za hlídku čerpající přestávku zaskočit policista z oddělení dokumentace nebo hlídka z jiného OOP. Svědek neevidoval žádnou stížnost žalobce, že by přestávky nemohl čerpat. Žalobce si většinou nosil jídlo z domu a přestávky trávil na služebně. Pokud se hlídka rozhodla strávit přestávku v autě a nevracet se na služebnu, bylo to vždy jejich rozhodnutí. Svědek je k tomu nenutil a instruktaže psal tak, aby vždy měli možnost se na služebnu vrátit. Dále svědek zmínil, že personální stav na OOP Bojkovice nebyl ideální a nešlo zajistit výkon služby 24 hodin denně po 7 dní v týdnu.
31. Svědeckou výpověď poskytl i plk. Mgr. P. R. (na č. l. 43 správního spisu), vedoucí operačního odboru Krajského ředitelství policie Zlínského kraje. Na úvod vysvětlil, že OOP Bojkovice nemá stálou dozorčí službu a výjezdy jejich hlídky k událostem jsou řízeny

operačním střediskem napřímo. V územním obvodu Bojkovice byla k dispozici vždy jedna hlídka a dále např. hlídky dopravního inspektorátu, pokud tam řešili nějakou událost. Teoreticky mohly hlídku z Bojkovic zastoupit i hlídky ze sousedních oddělení. V praxi by to znamenalo jen prodloužení času dojetí na místo, ten však stejně nikdo nesledoval. Dojezdový čas se monitoroval jen u událostí typu FHQ, u jiných událostí se nesledoval. Co se týče událostí, jejich urgenci si vždy vyhodnocuje operační důstojník. Existovaly dva režimy, a to urgentní událost (FHQ) a neurgentní. K urgentní vždy operační důstojník volal hlídku nacházející se nejbližší události. Čerpala-li přestávku, pak musel operační důstojník najít hlídku jinou. Co se neurgentní události týče, pak tam vyjíždí vždy věcně a místně příslušná hlídka, a to případně po vyčerpání přestávky. Svědek též upozornil na to, že policisté mají podle rozkazu policejního prezidenta povinnost hlásit čerpané přestávky operačnímu středisku. Přiznal ovšem, že se tak v praxi neděje a policisté přestávky nehlašují. Operační důstojník by si mohl z instruktáže zjistit, že hlídka čerpá přestávku. Na to ale není čas. Podle svědka patří OOP Bojkovice k méně vytíženým obvodům.

32. A vypovídal i prap. Bc. M. K. (na č. l. 51 správního spisu), který od roku 2018 slouží jako inspektor na OOP Bojkovice. Svědek vykonával hlídkovou, obchůzkovou i dozorčí činnost. Co se přestávek týče, ty byly plánovány v instruktáži a svědek sdělil, že bylo-li to možné, čerpal přestávku ve stanovený čas – většinou je trávil na oddělení nebo v terénu. Pokud přestávku nešlo vyčerpat, bylo možné si přestávku posunout. To se zapisovalo do poznámky v instruktáži. Žalobce si svědkovi stěžoval, že přestávky nemůže čerpat. Podle svědka to ale není pravda, vždy přestávku čerpali. Ať už v čase stanoveném v instruktáži nebo potom. Situace, kdy přestávku nebylo možné vyčerpat v určeném čase, byly výjimečné. K situaci, že by přestávku nebylo možné čerpat vůbec, došlo maximálně jednou. To se řešilo přesčasy, které za to svědek dostal. Co se týče administrativních úkolů (zpracování nápadu), i na to byl v instruktáži určen čas. Reakce na zavolání během přestávek vyplývala z toho, o jakou událost se jednalo. Nešlo-li o naléhavou událost typu FHQ, pak hlídka dočerpala přestávku a na oznámení vyjela až následně. Událostí typu FHQ v obvodu Bojkovic nebylo moc. Ke způsobu čerpání přestávky svědek uvedl, že nebyla stanovena povinnost být ustrojen a mít u sebe telefon či vysílačku, policista to vše mohl odložit. Žalobce u sebe musel mít mobilní telefon, protože během služby vyřizoval hovory s operačním či přímá oznámení na daný telefon. Během přestávky mohli telefon odevzdat zpracovateli (oddělení dokumentace). Svědek potvrdil, že většinou byla stavena jedna dvoučlenná hlídka. Místo ní mohla k oznámení vyjet skupina dokumentace nebo hlídka z jiného OOP. Z jiného oddělení hlídka jela zejména tam, kde to nesneslo odkladu a bylo nutné rychle reagovat – událost typu FHQ, pak většinou jela hlídka z Uherského Brodu. Zároveň podle svědka byl v instruktáži čas na přejezd mezi místem výkonu služby a služebnou (na přestávku), protože instruktáž neupravovala konkrétní místo, kde měla hlídka před přestávkou být.
33. Součástí správního spisu je ještě přehled plánovaných přestávek (instruktáže) v OOP Bojkovice za období od 31. 7. 2020 do listopadu 2022 (na č. l. 157-520 správního spisu). Z něj vyplývá, že přestávky byly plánovány vždy pro jednu hlídku na OOP Bojkovice tak, že denní služba čerpala přestávky v 11:30-12:00 a 16:00-16:30. Noční hlídka je pak čerpala 23:30-24:00 a 4:00-4:30.
34. Ve správním spise je též potvrzení dvou OOP o tom, jak čerpaly přestávky jejich hlídky. Na OOP Luhačovice (na č. l. 522 správního spisu) čerpala denní hlídka přestávky v 11:30-12:00 a 15:30-16:00, zatímco ta noční 22:30-23:00 a 3:00-3:30. Na OOP Uherský

Brod (na č. l. 523 správního spisu) zase běžná hlídka čerpala ve dne přestávky v 11:30-12:00 a 14:30-15:00, v noci pak 23:30-24:00 a 2:30-3:00. Skupina dokumentace pak na OOP Uherský Brod čerpala přestávku v 11:00-11:30 a 18:00-18:30.

35. A součástí správního spisu je též přehled plánovaných přestávek ve službě na ostatních sousedních OOP – Valašské Klobouky, Vizovice, Luhačovice, Slavičín, Horní Lideč (na č. l. 715-719 správního spisu). Z něj vyplývají následující údaje o čerpání půlhodinových přestávek.
36. OOP Valašské Klobouky stavělo vždy dvě hlídky, a to prvosledovou a běžnou – prvosledová čerpala přestávky (od 1. 11. 2021 převedena do režimu bez přestávky) vždy od 11:00 a od 15:00, v noci od 22:30 a 03:00, ta běžná hlídka čerpala přestávku vždy od 11:30 a od 15:30, v noci od 23:00 a od 03:30.
37. Hlídka OOP Vizovice čerpala přestávku v období 1. 7. 2019 – 31. 10. 2021 vždy od 11:00 a od 15:00, v noci od 23:00 a od 3:00, v období od 1. 11. 2021 se první přestávka posunula z 11:00 na 11:30, jinak zůstaly přestávky stejné.
38. U hlídky z OOP Luhačovice byla přestávka více proměnlivá – v období od 1. 7. 2019 do 31. 12. 2019 a pak v období od 1. 4. 2019 do 30. 10. 2022 čerpala hlídka přestávky od 11:30 a 15:30, noční přestávky od 22:30 a 03:00. V celém roce 2020 měla hlídka OOP Luhačovice posunutou druhou přestávku z 15:30 na 15:00, v ostatním zůstal režim stejný.
39. Hlídka OOP Slavičín čerpala přestávku v období od 1. 7. 2019 do 31. 3. 2021 vždy od 11:30 a 16:00, v noci pak od 23:00 a 04:00, resp. od 3:30 v období od 1. 10. 2020 do 31. 3. 2021. V období od 1. 4. 2021 do 31. 12. 2021 čerpala hlídka přestávku od 11:00 a od 15:30, ve večerní hlídce pak od 23:00 a od 03:30. V období od 1. 1. 2022 do 28. 2. 2022 čerpala hlídku přestávku od 11:30 a 16:00, ve večerní službě pak od 23:00 a 03:30. V období od 1. 3. 2022 do 30. 6. 2022 čerpala hlídka přestávku od 11:00 a 15:30, večer pak od 22:30 a 03:00. A v období od 1. 7. 2022 do 30. 10. 2022 od 11:00 a 15:00, ve večerní službě od 22:30 a 03:00.
40. OOP Horní Lideč stavěla dvě hlídky. Ta první čerpala přestávku vždy od 11:00 a 15:30, ve večerní službě od 22:00 a 02:00. Ta druhá pak čerpala přestávku od 11:30 a od 16:00, večer od 22:30 a od 02:30. Tento režim platil po celou dobu sledovaného období.

Služby ve „zvláštním režimu“

41. V řešené věci jde o to, zda má žalobce nárok na doplacení služebního příjmu kvůli tomu, že neměl jako policista OOP Bojkovice možnost řádně čerpat přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Hlavní žalobcův argument zní, že během přestávek fakticky konal službu.
42. Na OOP Bojkovice byl žalobce zařazen primárně do hlídkové služby, zpravidla jako velitel hlídky. Tuto službu konal v režimu podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, přičemž tento režim předpokládal neproplacené přestávky na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby. V několika málo procentech případů (celkem mělo jít o 25 služeb) žalobce vykonával službu u různých výjimečných událostí typu výbuch muničního skladu ve Vrbětích, kontrola hranic v souvislosti s pandemií Covid 19, porady, školení a služební příprava. Tyto zvláštní služby hodnotil krajský ředitel na straně 15 prvostupňového rozhodnutí. Žalobce toto hodnocení v žalobě nezpochybňuje, proto krajský soud vycházel z toho, že ohledně těchto zvláštních služeb žalobce argumentaci služebního orgánu uznává. Jen pro pořádek proto krajský soud shrnuje, jak na tyto události

prvostupňový orgán nahlížel. Služby při výbuchu skladu ve Vrběticích byly v režimu podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, tedy bez přestávky (proplacených 12 hodin služby). Tentýž režim byl při ochraně hranic státu související s pandemií Covid-19. Chránil-li hranice okresů, měl službu plánovanou ve stejném režimu jako běžné služby. A ve zbývajících událostech (příprava, trénink apod.) nemohl mít podle krajského ředitele problém přestávky čerpat, protože šlo danou činnost jednoduše přerušit a pokračovat po přestávce.

43. Žalobce ještě odkazoval na své vyjádření ze dne 13. 2. 2024 (na č. l. 670 správního spisu), kde měl podrobně popsat průběh jeho služeb. S tímto vyjádřením se krajský soud seznámil, nicméně ani tam žádný podrobný popis služeb není. Žalobce na šesti stranách v podstatě opakuje argumentaci, kterou poté vznesl v žalobě. Z tohoto vyjádření proto nic nového nevyplývá. Ačkoliv tedy žalobce požadoval doplatek služebního příjmu za každou službu, kterou v průběhu července 2020 až listopadu 2022 odsloužil, žádný žalobní bod fakticky nesměruje vůči tomu, jak žalovaný vyhodnotil možnost proplacení přestávek během služeb, které žalobce konal ve zvláštním režimu v souvislosti s různými příležitostnými akcemi.

Služba v „běžné“ hlídce (hlídková a obchůzková služba)

44. Žalobní argumentace směřuje vůči „běžnému“ režimu služby, kam byl žalobce zařazen nejčastěji a v němž vykonával čistě jen hlídkovou činnost. Žalobcův požadavek stojí na tom, že pro zastupování policistů neexistovala jasná pravidla, příslušníci museli být v pohotovosti i během přestávek a byli kontaktováni operačním – výkon služby byl nepřerušitelný. Krajský soud proto ověřoval, zda žalobcova tvrzení a ve správním řízení zjištěné důkazy svědčí o existenci systémového problému, který by žalobci skutečně znemožňoval čerpat přestávky na jídlo a odpočinek, jak mu garantuje § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobci nemohl dát za pravdu, neboť zde měl žalobce zajištěno plnohodnotné zastoupení a mohl tedy své přestávky řádně čerpat. Pokud během přestávek sužovala žalobce nějaká nejistota (např. že bude muset vyrazit na výjezd), pak je za ni z velké části sám odpovědný, jak soud vysvětlí níže.
45. Je pravdou, že na OOP Bojkovice neexistovala písemná pravidla pro čerpání přestávek a zastupování policistů během nich. Žalovaný nedoložil žádný komplexní písemný pokyn či jiný interní akt, který by vymezil, jak policisté přestávky čerpají a jaká jsou pravidla pro jejich vzájemné zastupování. Z výše citované judikatury však vyplývá, že postačí i systém nastavený ústně, jestliže jsou pravidla pro zastupování skutečně stanovena, jsou jasná, všichni zúčastnění je znají a v praxi fungují. Nejčastěji se informace o takovémto ústně stanoveném systému získává výslechem svědků v kombinaci s existujícími listinnými důkazy. Tak je tomu i v tomto případě. O existenci funkčního systému zastupování během přestávek svědčí následující skutečnosti.
46. Z instrukcí z každého dne vyplývá, že vedoucí OOP žalobci přesně plánoval, v jaký čas má čerpat přestávku. Ukazuje se tak, že minimálně plán přestávek existoval a vedoucí OOP s (alespoň) potenciálními přestávkami počítal. Jak dodal svědek K., přestávky vcelku spolehlivě čerpal podle tohoto plánu. Zároveň se ukázalo, že přestávky hlídek ze sousedních oddělení byly plánovány částečně odlišně od hlídky na OOP Bojkovice.
47. Polední přestávku čerpala hlídka na OOP Bojkovice od 11:30 do 12:00, a jako potenciální zástup přicházely v úvahu hlídky, které čerpaly přestávku v jiný čas. Konkrétně od 11:00

do 11:30 čerpaly přestávku vždy hlídka OOP Horní Lideč, prvosledová hlídka z OOP Valašské Klobouky a skupina dokumentace z OOP Uherský Brod. K tomu se v dalším období přidaly hlídky z OOP Vizovice (1. 7. 2019 - 31. 10. 2021) a OOP Slavičín (1. 4. 2021-30. 10. 2022, s výjimkou období 1. 1. 2022 - 28. 2. 2022). Odpolední přestávku čerpala hlídka OOP Bojkovice od 16:00 do 16:30, přičemž většina hlídek ze sousedních OOP čerpala přestávku v jiný čas, a to 15:00-15:30 (prvosledová hlídka OOP Valašské Klobouky, OOP Vizovice, OOP Luhačovice) nebo 15:30-16:00 (běžná hlídka OOP Valašské Klobouky, OOP Horní Lideč, OOP Slavičín, OOP Luhačovice). První noční přestávku čerpala hlídka z OOP Bojkovice v čase 23:30-24:00 a jako potenciální zástup přicházely do úvahy hlídka čerpající přestávku od 22:00 (OOP Horní Lideč), od 22:30 (OOP Luhačovice, OOP Horní Lideč, prvosledová hlídka OOP Valašské Klobouky), a od 23:00 (OOP Vizovice, OOP Slavičín). Totéž platilo pro druhou noční přestávku, kterou policisté z OOP Bojkovice čerpali nejpozději ze všech v čase 4:00-4:30. Žádná jiná hlídka tak pozdě přestávku nečerpala.

48. Z popsaného přehledu je jasné, že v okolí OOP Bojkovice bylo vždy několik obvodních oddělení, jejichž hlídky mohly žalobce během čerpání přestávky zastoupit. Je pravda, že svědek H. odkazoval pouze na možné zastoupení hlídkami z OOP Slavičín nebo Luhačovice, přičemž výše popsaný přehled ukazuje, že v některých případech se jejich přestávky kryly s přestávkami žalobcovy hlídky. Například hlídka z OOP Luhačovice čerpala polední přestávku od 11:30, tedy stejně jako žalobce. Totéž platilo pro hlídku z OOP Slavičín a její polední přestávku. To ale neznamená, že zastoupení jinými hlídkami nepřipadalo v úvahu. Svědek H. podle soudu zjevně uvedl zmíněná dvě OOP jako příklad a nemyslel tím, že jen hlídky z těchto dvou OOP mohly žalobce zastoupit. Svědek R. totiž jednoznačně vypověděl, že žalobce mohla zastoupit hlídka ze sousedního OOP a neomezoval se pouze na hlídky z OOP Slavičín a Luhačovice. To znamená, že kdyby žalobce řádně nahlásil čerpání přestávky, hledal by zkrátka operační důstojník jinou volnou hlídku v okolí. A výše soud vysvětlil, že takových hlídek bylo vždy hned několik.
49. Žalobce dále tvrdil, že v instruktaži sice přestávky plánovány byly, ale program plánovaný před přestávkou někdy znamenal, že policisté reálně nemohli stihnout přijet na OOP včas zahájení přestávky. Totéž ve své výpovědi zmínil i svědek H. Klíčové je, že žalobce neměl pevně stanoveno, kde má přestávku trávit a jak. Vedoucí OOP toto ponechal na vůli policistů, což ostatně potvrzují výsledky řadových policistů z daného OOP. Trávení přestávky např. ve vozidle nebo v restauraci mimo OOP podle krajského soudu neznamená, že jde o výkon služby nebo o přestávku méně kvalitní. Pokud jde o přejezdy na služebnu, uvážil o nich krajský soud takto. Z povahy policejní práce je vcelku jasné, že plánované přestávce zpravidla předchází plnění úkolů v terénu – silniční kontroly, zásah u události, hlídková činnost apod. Krajský soud nevidí problém v tom, aby žalobce při provádění silničních kontrol zkrátka odjel dříve na služebnu tak, aby zde mohl trávit přestávku. Neměl stanoven pevný bod, na kterém se musí v určitý čas nacházet. V řízení nevyplývalo, že by s tímto byl nějaký problém a že vedoucí OOP nařizoval, aby hlídka plnila úkoly vždy přesně např. do 11:00 a až poté vyjela na přestávku, která měla začít ve stejný čas. Zároveň měl-li žalobce plnit služební úkol ve velké vzdálenosti od služebny, pak lze připustit, že musel přestávku strávit ve vozidle, případně v restauračním zařízení poblíž. Ačkoliv jde o určitý diskomfort, stále tento způsob strávení přestávky umožňuje to hlavní – aby si žalobce odpočinul od práce, najedl se a doplnil energii na další službu. Zmiňuje-li žalobce instruktaž ze dne 4. 1. 2021, pak z ní skutečně vyplývá, že do 16:00 hodin měl žalobce provádět silniční kontrolu v obci Starý Hrozenkov, a od 16:00 měl začít

čerpat přestávku. Z výše popsaných důvodů ale nejde o nic problematického. Žalobce si mohl vyhodnotit, zda strávit přestávku ve vozidle nebo v restauraci poblíž místa kontroly, případně zda mu stojí za to cestovat na služebnu.

50. S tím souvisí další již zmíněný aspekt. Policisté na OOP Bojkovice měli povinnost zapsat do poznámky k instruktáži, že přestávku čerpali v jiný čas nebo ji nečerpali vůbec (to spolu s úředním záznamem), případně že hlídka pracovala přesčas. To také žalobce, případně druhý člen hlídky, několikrát udělal – viz úřední záznamy ze dne 14. 1. 2022 (na č. l. 123 správního spisu), ze dne 6. 3. 2022 (na č. l. 125 správního spisu), ze dne 12. 3. 2022 (na č. l. 126 správního spisu), a ze dne 3. 7. 2022 (na č. l. 133 správního spisu). V úředním záznamu ze dne 3. 7. 2022 se výslovně uvádí, že z důvodu plnění služebních povinností hlídka nečerpala ani jednu přestávku. Zdá se proto, že pokud hlídka nemohla přestávku vyčerpat nebo ji musela čerpat později, nebyl problém tyto skutečnosti do instruktáže zanést. A sám žalobce to několikrát udělal. Tvrdí-li nyní, že instruktáže se vlastně nedodržovaly, ale zároveň že tam zanášel pouze některá „porušení“ plánovaných přestávek, těžko lze toto tvrzení ověřit. Obsahuje-li IS instruktáže údaje jen o některých nečerpaných přestávkách, pak je to i chybou žalobce, který zkrátka měl do IS poctivě zapsat všechny případy.
51. O systému zastoupení svědčí dále výpověď P. R., vedoucího operačního střediska. Ten potvrdil, že na OOP Bojkovice sloužila pouze jedna hlídka a její zastoupení se řešilo podle toho, o jakou šlo událost. V první řadě uvedl, že policisté mají povinnost hlásit operačnímu, že čerpají přestávku. Taková hlídka není pro operačního důstojníka volná a v případě výjezdu hledá hlídku jinou. Šlo-li o neurgentní událost, tak operační důstojník poslal hlídku na výjezd po dočerpání přestávky (samozřejmě, pokud se o tom dozvěděl – předem nebo v průběhu). U urgentních záležitostí kontaktoval nejbližší hlídku, a byla-li na přestávce, pak tam posílal další nejbližší dostupnou hlídku. Z výpovědi tohoto svědka vyplynul přehledný způsob, jak k zastupitelnosti hlídek přistupovalo operační středisko. Důležité je tu zdůraznit, že výjezdy k událostem řídilo právě operační středisko, protože OOP Bojkovice nemělo stálou dozorcí službu. Výpověď svědka R. tak koresponduje s výpověďmi ostatních svědků, že naléhavost výjezdu posuzoval operační důstojník a on řídil výjezdy hlídek.
52. Svědci H. a K. mluvili též o tom, že žalobce během čerpání přestávky mohli zastoupit policisté z oddělení dokumentace. Jak ale kontroval žalobce, na této pozici pracoval na OOP jeden policista a dvoučlennou hlídku zastoupit nemůže. Zároveň o tomto zastoupení nemluvil P. R., proto tento způsob zastoupení nemá krajský soud za prokázaný.
53. V té souvislosti odkazuje krajský soud zejména na výpověď svědka H., který přiznal, že i když jej operační důstojník kontaktoval během čerpání přestávky, nikdy mu přestávku nenahlásil, protože pro něj byla služba přednější. To je jistě chvályhodné. Nicméně pak si skutečně nelze stěžovat na to, že operační důstojník policisty na přestávce obtěžuje – když mu čerpání přestávky nesdělí předem a mlčí i v situaci, kdy jim během přestávky zavolá.
54. Z výsledku svědků R. a H. vzal soud za prokázané především to, že policisté měli povinnost hlásit své přestávky operačnímu středisku, měli povinnost zaznačovat změny v čerpání přestávek do informačního systému instruktáže a v případě čerpání přestávky mohla hlídka z OOP Bojkovice zastoupit hlídku ze sousedního OOP.
55. Svědci H. a K. se dále shodli na tom, že k přerušování přestávek (či jejich úplnému „nečerpání“) docházelo jen výjimečně a policisté většinou trávili přestávky v časech, které

jim určil vedoucí v instruktaži. Zároveň si přestávky trávil každý policisté podle svého. Svědek K. také potvrdil, že vždy měl čas na zpracování administrativy. Žalobce naproti tomu uváděl, že přestávky nemohl čerpat též proto, že během nich musel zpracovávat výjezdy a události nastalé ve službě. Jak ale vyplývá z instruktaží, součástí denní služby byl vždy minimálně jeden časový blok nazvaný „administrativa“ nebo „administrativa na útvaru“. Tyto bloky byly různé dlouhé, například dne 28. 7. 2022 šlo o půlhodinu, která měla navazovat na žalobcovu běžnou obědovou pauzu. Dne 22. 7. 2022 šlo o blok trvající dokonce hodinu a půl v čase 11:30-13:00. A typicky měl žalobce naplánována dvě taková „administrativní okénka“ – jedno vždy na konci služby. Proto krajský soud neuvěřil tvrzení žalobce, že administrativu nestíhal zpracovávat a musel tak činit během přestávek na oběd. K tomu by žalobce musel svá tvrzení rozvést a podložit je důkazy.

56. Z takto shrnuté důkazní situace vyplývá, že na stanici OOP Bojkovice sloužila pokaždé jedna hlídka, která čerpala přestávku v jiné časy než hlídky ze sousedních OOP. Čas, kdy má právo svou přestávku čerpat, žalobce nepochybně znal dopředu. Pokud někdy došlo k přerušení přestávky, fungoval též systém kompenzace.
57. Je naopak nutné se vypořádat s výpovědí žalobce a svědka H., kteří shodně tvrdili, že přestávky prakticky nikdy nečerpali ve stanovené časy, často neměli na přestávku ani 30 minut. Zároveň oba uvedli, že předávání služby (vč. vysílačky) na dobu čerpání přestávky bylo komplikované a prakticky se nedělo. Žalobce též vyloučil, že by jej mohla zastoupit hlídka z jiného OOP, protože to bylo komplikované.
58. V jejich výpovědích ale vidí krajský soud prázdná místa, která se nepodařilo zaplnit ani ostatními důkazy. Například je s podivem, proč do informačního systému instruktaže oba neuváděli, že přestávku čerpali později nebo ji nečerpali vůbec. Soud výše demonstroval, že tak žalobce či druhý člen hlídky několikrát učinil a zápis o posunu přestávky udělal. Svědek H. sám uvedl, že se změny v přestávkách mohly zaznačit změnou v instruktaži. To navíc v situaci, kdy podle svědka H. docházelo k přerušení přestávky několikrát týdně – až se zdá, že žádnou přestávku nečerpal včas. Dále pak žalobce zpochybnil zastoupení hlídkou z jiného OOP, což odůvodnil tím, že je to komplikované a prodlouží to čas dojezdu. Ten ale podle svědka R., u neurgentních výjezdů, nikdo nesleduje.
59. Je přitom dost dobře možné, že k zastoupení hlídkou z jiného OOP skutečně nedocházelo nebo došlo jen zcela výjimečně. To má ale jiné důvody než neexistující systém zastupitelnosti. U neurgentních výjezdů zkrátka hlídka mohla přestávku dočerpat a vyjet potom, nebylo nutné volat hlídku jiného OOP. Rozhodla-li se v této situaci vyjet ihned, protože zkrátka policisté cítili služební povinnost, jde o jejich chvályhodné rozhodnutí. Nejde o chybu systému zastupitelnosti. Pokud by přestávku nahlásil operačnímu středisku, mohl by ji v klidu dočerpat. Svědek R. potvrdil, že hlídka čerpající přestávku pro něj není volná, a tedy ji nekontaktuje. U urgentních záležitostí by pak operační důstojník povolal hlídku z jiného OOP.
60. Žalobce zmínil, že i kdyby přestávku operačnímu středisku nahlásil, stejně by jej povolala k urgentní záležitosti. Jistě, protože policisté mají povinnost v urgentních a mimořádných věcech zasáhnout bez ohledu na přestávku – srov. bod 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78. Mezi tyto události pak rozhodně nepatří ty situace, kdy žalobce nenahlásil přestávku, operační důstojník mu zavolał s běžným oznámením, a žalobce sám přestávku přerušil a vyjel. Jde o události typu aktivní střelec, které byly podle výpovědi svědků zcela výjimečné.

61. Krajský soud závěrem k této části uvádí, že systém zastupitelnosti policistů na malém OOP může být řešen způsobem, kdy jedinou postavenou hlídku mohou zastoupit hlídky ze sousedních OOP. Jak ukázala výpověď svědka R., hlavní nevýhodou tohoto „systému“ zastupitelnosti je prodloužení dojezdových časů k událostem. Ty ale Policie ČR nesleduje a nejsou důležitým faktorem – s výjimkou urgentních akcí typu FHQ (např. aktivní střelec).
62. Soud neopomněl, že ústní nastavení systému má svá úskalí. Soud se zaměřil na zásadní dva problémy, které v tom mohou nastávat a jak se konkrétně v této kauze promítly do žalobcova pracovního režimu a přestávek.
63. Jasná pravidla zastupitelnosti předpokládají, že je zastupitelnost přesně naplánována. To znamená nejen to, že různé hlídky mají přestávky v různé časy, ale také vyřešení otázky, v jaké konkrétní situaci kdo koho zastupuje. Například z výpovědi svědka H. vyplynulo, že dokumentarista mohl žalobce zastoupit – nicméně ze správního spisu nijak nevyplývá, kdy a zda vůbec jej operační středisko bylo připraveno povolat k výjezdu či jak by mohl jako jedinec nahradit dvoučlennou hlídku. Předem nebylo upraveno ani to, při jaké události může žalobce přestávku dočerpát, k jaké události musí vyjet hned apod. Zkrátka neexistovala přesná hierarchie řešení. Náznak takové hierarchie uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy říká, že 1) při neurgentní záležitosti hlídka dočerpala přestávku a vyjela poté, a 2) v případě urgentních záležitostí povolal operační hlídku ze sousedního OOP. Přesný postup, kdy má kdo koho zastoupit, ale neexistoval.
64. Podle krajského soudu to nicméně nepředstavuje zásadní problém. Policejní práce je do jisté míry nepředvídatelná a různorodá. Operačnímu důstojníkovi, který vysílá hlídku k události, zasahuje do rozhodování celá škála faktorů – typ události, místo, čas. K tomu přistupuje informace, zda kontaktovaná hlídka už dočerpala přestávku, teprve se na ni chystá nebo je v průběhu jejího čerpání – zda nechat hlídku přestávku dočerpát, poslat jinou hlídku nebo přestávku přerušit a vyslat hlídku ihned. Tyto „bolesti“ ústně nastaveného systému zastupitelnosti však přímo souvisí s povahou policejní práce a neznamenaají, že systém zastupitelnosti nefungoval.
65. Zároveň ústně nastavený systém narážel na své „územní“ limity – operační středisko totiž nemělo přehled o tom, kdy jaká hlídka čerpá přestávku. Proto se mohlo stát (a taky se stávalo), že operační důstojník kontaktoval hlídku na přestávce. Ne proto, že by ji neměl kdo zastoupit. Ale jednoduše proto, že o přestávce nevěděl. Svědek R. vypověděl, že policisté měli povinnost hlásit operačnímu středisku, že čerpají přestávku. Totéž vyplývá i z rozkazu policejního prezidenta č. 52/2014, dle něž [čl. 4 odst. 1 písm. b) bod 6] má příslušník povinnost hlásit dispečerskému pracovišti přerušení výkonu služby. To žalobce nečinil, ačkoliv se tímto hlášením mohl vyhnout kontaktování během přestávky. Že to po žalobci bylo možné požadovat, řekl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 259/2018-43, bod 25.
66. Jen pro pořádek, svědek R. ve své výpovědi zmínil, že má jednotlivé instruktaže k dispozici a operační důstojník si mohl instruktaž nalistovat a informaci o hlídkách čerpajících přestávku vyhledat. To však nebylo v jejich časových možnostech. Krajský soud k tomu nemá výhrady. Je potřeba si uvědomit, že operační středisko řídí výjezdy k událostem v celém kraji a při nahlášení události by bylo opravdu neefektivní, pokud by musel operační důstojník listovat instruktažemi potenciálních hlídek a hledat v nich, zda čerpají přestávku

a případně v kolik hodin. Navíc se přestávka mohla oproti instruktaži posunout, a i proto je důležité, aby mu informaci o skutečném začátku přestávky nahlásila samotná hlídka.

67. Ze strany 7 rozhodnutí o žádosti vyplývá, a to je důležité, že žalobce pravidelně potvrzoval čerpání přestávek. Podepisoval totiž měsíční výkazy v informačním systému ETŘ, čímž schvaloval čerpání přestávky podle plánu a neměl k výkazu žádných námitek. Pokud tomu tak nebylo a žalobce tuto povinnost plnil jen formálně, pak vědomě přispíval k systematickému problému, na který mohl kdykoliv upozornit.
68. Zbývá dodat, že skutkově obdobnou kauzu posoudil zcela stejně i jiný krajský soud (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 17. 10. 2023, č. j. 59 Ad 6/2023-123). Zde se mj. uvádí: *Fakticky byla zastupitelnost příslušníků OOP Hodkovice nad Mohelkou, byť byla velená jedna hlídka, dostatečně vyřešena v součinnosti s IOS na krajské úrovni. Na překážku nemůže být neexistence interního organizačního opatření, které by konkrétně popisovalo fungování střídání (zastupování) žalobců a ostatních příslušníků ve službě během čerpání přestávek. Ve shodě s žalovaným má soud za rozhodující, že žalobci vykonávali služební činnosti, které byly zpravidla přerušitelné, otázku zastoupení žalobců během čerpání přestávky nebylo fakticky ani potřebné řešit Jestliže potřeba zastoupení v praxi běžně nenastávala, neboť převzetí události spojené s okamžitým výjezdem členů hlídky a přerušování přestávky nebylo běžnou záležitostí, na předem stanovené zastupitelnosti není třeba trvat. Opět lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, dle kterého splnění podmínek pro posouzení přestávky ve službě dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nebrání, pokud je přestávka čerpána přímo na stanovišti, aniž by byl příslušník vystřídan, pokud takové čerpání přestávky bez vystřídání umožňovalo přestávku čerpat a zároveň mu nebyla uložena taková omezení, jež by objektivně a významně ovlivnila jeho možnost během této doby nakládat volně s časem a věnovat se jídlu a odpočinku.*

Ostatní námítky jsou nedůvodné

69. Žalobce prezentuje řadu dalších námitek, proč nemohl přestávku čerpat a proč nemohl službu přerušit – byl ustrojen, měl u sebe zbraň, vysílačku a telefon, nemohl službu protokolárně předat někomu jinému. Všechny tyto námítky jsou ale nedůvodné, jak už správní soudy opakovaně konstatovaly.
70. Jako důležitou součást své argumentace žalobce vidí to, že v časovém úseku 30 minut nemůže svléknout uniformu a protokolárně předat zbraň, přepočítat náboje, odevzdat telekomunikační prostředky. Tak ale skutečně nelze přestávku vnímat. Přestávka slouží k tomu, aby si žalobce odpočinul od výkonu služby a najedl se. Naopak neslouží k tomu, aby se žalobce od služby zcela distancoval – převlékl se do civilního oblečení a odjel od služebny, jak jen nejdál to jde. V úseku 30 minut, což je zákonný rozsah přestávky, si má zkrátka jen odpočinout. Argument, že nemůže protokolárně předat službu někomu jinému, pak působí skoro účelově. Proč by měl žalobce přepočítávat náboje a odevzdávat zbraň, když si je má za 30 minut znovu převzít? Tato argumentace soud opravdu nepřesvědčila.
71. To, že v jeho službě nastávaly situace, kdy musel okamžitě vyjet k neodkladné události, nediskvalifikuje jinak dobře nastavený systém zastupitelnosti. Žalobce konkrétně neuvedl, kdy byl z nějaké přestávky odvolán kvůli mimořádné události. To, že policista musí být ve službě ustrojen, musí být na příjmu operačního i během přestávky a výjimečně musí okamžitě vyjet k akutnímu zásahu, neznamená, že systém přestávek nefungoval – tyto

požadavky zkrátka patří ke službě u policie. Postačí, pokud příslušník ví, že u běžné agendy se může během přestávky spolehnout na zástup (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 89/2021-65, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64).

72. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20, a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 3. 2021, ve věci C-580/19. Obě tato rozhodnutí ale vychází z odlišného skutkového základu. Obecné závěry vyslovené v citovaných rozhodnutích mohou vyvolat dojem, že dopadají i na žalobcovu věc. V obdobných věcech je však nutné velmi podrobně zkoumat skutkový stav. Ústavní soud i Soudní dvůr řešili stěžovatele, kterým byla v práci stanovena (i během přestávky) povinnost zasáhnout do určitého časového okamžiku – ve věci sp. zn. II. ÚS 1854/20 (srov. bod 41 citovaného nálezu) musel stěžovatel zasáhnout do 3 *minut* od oznámení, ve věci C-580/19 tak byl stěžovatel povinen učinit do 20 *minut*, přičemž Soudní dvůr obecně považoval za pracovní dobu tu situaci, kdy je účastník povinen vrátit se do práce během *několika minut* (srov. bod 47 rozsudku Soudního dvora). A zástup neexistoval. Žalobce ale v takové pozici vůbec nebyl. Žádný reakční čas mu stanoven nebyl a pokud by oznámil operačnímu důstojníkovi čerpání přestávky, mohl by přestávku dočerpát. Sice v žalobě uvedl, že musel zasahovat do několika minut, z ničeho jiného to ale neplyne. V tom spočívá podstatná skutková odlišnost od žalobcem citovaných kauz.
73. Obdobným způsobem se krajský soud dívá na žalobcův odkaz na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44. Obecné závěry z něj jsou jistě platné a ostatně z nich vycházel i krajský soud. Žalobce však již neuvádí, co konkrétně z něj dovozuje pro svoji kauzu. Totéž platí pro odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, publ. pod č. 3925/2019 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, které se zabývaly nepřerušitelností služby. V žalobcově případě ale soud dospěl k závěru, že jeho služba přerušitelná byla a měl možnost zastoupení.

Shrnutí

74. Soud na závěr shrnuje, že žalobce měl v rámci služeb na OOP Bojkovice zajištěnu zastupitelnost, a to prostřednictvím hlídek ze sousedních obvodních oddělení. Jeho služba tak byla přerušitelná. Žalobce měl v této souvislosti pouze dvě zásadní povinnosti, a to: a) oznamovat operačnímu důstojníkovi čerpání své přestávky, b) zanašet do instrukcí narušené či nevyčerpané přestávky. Z nich ovšem důsledně neplnil ani jednu. Sám tak přispěl k tomu, že jej během přestávky mohl vyrušit hovor od operačního důstojníka a že nyní již zpětně není možné zjistit, zda se to vůbec dělo, a pokud ano, jak často. Proto soud jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

75. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť

nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 3. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu